

עין משפט
נר מצוה

לז:

ושמואל אמר אף חבית אסורה. דלית ליה צריה ומימה דצפרק מי שאלחו (גיטין דף עה:). דלמר דלמתיקן שמואל גטיטא דשכיז מרע אס ימות יהא גט ואס לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוי גיטא אלמא אית ליה צריה דה"י דייק צריש כל הגט (גס דף כה: ושם) וי"ל דהיינו דוקא מולה **בדעת אחרים** אכל מולה בדעת עאמו **כי הכא לית ליה צריה:** »

לאיסור מוקצה לא חששו. אן סהדי דכל אחד מנייהו אקאי דעתיה מחלקו של חזרו ואס היו רוצין לאכלא כאן אינה אסורה משום מוקצה לומר כל חלק ומלק יונק משל חזרו יש כאן מוקצה ולהוליקה איש לתחומו אמה אוסר עליהן מפני יניקה זאת אס יש לחוש צריך לחוש אף משום מוקצה כפ"ה וקשה מאי יניקת מוקצה יש כאן והלא חלק חזרו מותר לו לאכול אס נתן לו חזרו? דלמר לעיל ס' משלחן ציו"ט צהמה חיה ועוף צין חין צין שחוטין ומפרש רבינו שמואל לאיסור מוקצה שהצהמה גדלה ומוסיפה שמונית ציוס טוב ולא אסרת להו למיחש להכי' אע"ג דסבירא ליה כרבי יהודה צמוקא לאיסור תחומין שחלק כל אחד יונק ומתגדל משל חזרו חשש לאסרה צק: והוינן

משילין פרק חמישי ביצה

דלא כר' דוסא: כאן צרועה אחד. שאין צעיר אלא רועה אחד כל בני העיר מעמידין בהמסס צרשוחו ונקיטתו שציתמו הלכך צין מוכר צין לוקח דעמו שלא תקנה הצהמה שציתמו אכלו אלא בשצימת הרועה. ומתני' בשני רועים דלא ידעינן להי מנייהו הויא לה דעת צעלים הלכך הרי הן כרגלי הצעלים אס אינס אכל הרועה מצעוד יוס: דיקא נמי. דמתני' בשני רועים: שנים ששאלו חוק. מצעוד יוס להיות צרשות שניהס: זה לילך זו שחריה. של יו"ט לבית המדרש: וזה לילך זו ערביה. של יו"ט לבית המשטה: עליו לצפון. על מנת אותו חלוק להוליכו לצפון: זה שערב עליו לצפון מהלך. ומוליכו לצפון: כרגלי מי שערב לדרוס. מה שרגליו של דרומי יכולין לילך לצפון מוליכו זה לצפון ולא יומר: וזה שערב עליו לדרוס. מוליכו (ב) זה לדרוס כרגלי מי שערב עליו לצפון כמו שרגליו של צפוני מותרות לילך לדרוס מוליכו זה ולא יומר מפני חלקו של צפוני. כגון אס נתנו שניהס עירובין צסוף אלף אמה זה לצפון להיות לו שלשם אלפים לצפון ואלף לדרוס שהרי ממקום ערובו יש לו אלפים אמה לכל רוח וזה לדרוס לסוף אלף להיות לו שלשם אלפים לדרוס ואלף לצפון אין יכולין להוליכן אלא אלף אמה לכל ד' שניהס מותרים צהס: ואס מצעו עליו אס הסחוס. מחוס צנת מצפון לדרוס ארצעת אלפים שנים לצפון ושנים לדרוס ואס נתנו עירובין זה לסוף אלפים לצפון וזה לסוף אלפים לדרוס ונמצא מחוס שלם ממוצע להפסיק צין שני עירוביהן לא היו חוץ ממקומו לא לצפון ולא לדרוס שהצפוני אין לו לדרוס אפילו פסיעה וכן הדרומי לצפון שממקום עירובו יש לו אלפים לכל רוח שהרי לכך ערב שסתלקן שציתמו ממקום לינתו ותקנה צמקום עירובו: שנים שלקחו. מעיו"ט לחלקן ציו"ט. צנים מוסרי. להוליך כל אחד חלקו למקום שערב: וצהמה אסורה. להוליך אלא למקום שניהס הולכים: אפי' צנים אסורה. דאין צריה וי"ל חלק צבא לזה היה ראוי לחזרו וצין השמשות קנה חלק זה שצימת חזרו: לעולם קסבר יש צריה. הלכך חצית מותרת ושאינ

יהוינן וצבר מל חזרו ואין צבא לצרו: ינקי אס סהדי דכל שני מינייהו אקאי דעתיה מתחלק צין חזרו אלא היה רואים לאכלא כאן אינה אסורה עליהס משום מוקצה לומר כל חלק ינק מחצירו ויש כאן מוקצה ולהוליקה איש לתחומו אמה אוסר עליהס מפני יניקה זו אס יש לחוש צריך לחוש אף משום מוקצה: יש צריה. וחצית וצהמה מותרין: אין צריה. ושניהס אסורין: המס צנים כו'. מפורש צפרק קמא: ואסמר עלה א"ר אושעיא. הא דלמרי צ"ה אף משימות המס חשז מועלת לטהר כלים הבאים צפתחים ממתשצה ואילך הוא דקאמרי אכל כלים דמעיקרא לא דאין צריה לומר הוצבר דקודס שימות נמי דעתיה להאי פתחא: אפור. קמייתא: לקוחס הן. ולא אמרינן הוצבר לכל אחד חלק ירושמו וירושה אינה חחרת ציוצל אלא שמא חלק צבא לזה לא היה שלו והרי החליפו חלקיקהס והוו להו לקוחות ומחזירין זה לזה ציוצל: דדאורייתא. לעמוד כנגד דבר תורה כגון יוצל לא סמכינן בצריה: אכל צדרבנן. לעמוד איסור תחומין דרצנן סמכינן אצריה הלכך חצית וצהמה מותרים: אדרבנן מי איש לם והסני אינ. שס חכס: אין אדם מתנה על שני דברים אאחד. בעירובין א' תנן ממהה אדם על עירובו ומינה שני עירובין צשע שעתיד חכס לצא סמוך לעירו צמוך ד' אלפים לדרוש צרבים ואינו יודע אס למזרח אס למערב אומר אס צא חכס למזרח ערובי צצמזרח יקנה לי שציטה צא למערב ערובי צצמערב יקנה צא לכאן ולכאן אס יצאו שנים למקום שארצה אלך ואצברו למחר יהא ערובי דצין השמשות קונה לאותו רוח למפרע ואי אפשר כן אלא ע"י צריה דכי צורר למחר אומרים הוצבר דצין השמשות נמי דעתיה לגצי האי וצא ר' יהודה לחלוק ולומר אינו מתנה על שני חכמים לומר למחר אצברו דכי צורר למחר מי יימנר דערוב של אותו רוח קנה לו צין השמשות והוצבר למפרע לא אמרינן: אלא אס צא חכס כו'. על חכס אחד ואינו יודע לאיזה רוח יצא אפשר להתנות:

והוינן

פיסתא אלא נתחא להו טומאה, ואפילו כלים הבאין (לגארי פתחים) שס לאחר מתשצה טמאים, דציון דנתחא להו טומאה וזו לא סלקא מינייהו צמתשצה עד דעצדי להו מעשה ממש, דפתח ליה להאי ומהני לטהר את האחרים מכלן ולהצא דקתני לעיל נפתח אחד מהן כו' (שורבין סח). וב"ה אומרים אף משימות המט. דלמרינן יש צריה דמתאמול דעתיה צהאי פיסתא ולא נתחא טומאה לאחרינא ואפילו כלים דקודס מתשצה טורבין (סח) וקס"ד דצצריה פלגינ וצכלס שהיו צהס צין מינה למתשצה, צ"ש סביר לא אמרינן הוצבר דמעיקרא דעתיה להכי הואי ולא ירדה הטומאה לשאר הפתחים, וצ"ה סביר הוצבר, ולמאי דס"ד השתא סבירא לן דנפתח אחד מהס נמי הוו פלגינ צכלים דמעיקרא, וצי תטורבין דקא תני לעיל דצבני הכל צכלס דמכאן ולהנא (דעיר א'). לטהר את הפתחים מכאן ולהלאה. ואפילו צ"ה ליה הוצבר ואין מטהרין אלא כלים דלצסוף דלאחר מתשצה, אכל השאשונים טמאים, וצ"ה שעתמאן אף האחרונים. דקא סביר משצירה מורת טומאה לפתחים לפני מתשצה צמיחת המס שוב אינו עולה מהס אלא על ידי מבעל. כגון נפתח. ונפתחה אחד מהס לא פלגינ מצי (סח). האחרים שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל. ולא אמרינן הוצבר הדבר שזו חלק המגיע לכל אחד, וירושה לא קאמר רתנא דמייסדר, אלא אמרינן חלקו של זה היה ראוי לזה והחציפו והרי הוא צמקת ומחזין ומחליצין ציוצל (ב"ק סח) וחזר ציוצל לתחילתו משום מלות יוצל והדר שקליה דמעיקרא (גיטין כה). ומחזין ומולקין (בבורות כג). אין אדם מוחנן על שני דברים אאחד. להניח שני ערובין אחד למזרח ואחד למערב. שגא אס יוצאו שני חכמים אחד למזרח ואחד למערב, ולומר לאיזה מהן שארצה אלך למחר, לפי שקניית עירוב צין השמשות היא וכסו צורר למחר אותו צירלה לא סמכינן אצריה לומר הוצבר שהעירוב לצד חכס זה קנה שציטה חמש. אלא על חכס

למערב עירובי של מערב יקנה, ואילו לכאן ולכאן. על שני חכמים למקום שארצה אלך, לא. דאין צריה (רומא טז).

מסורת הש"ס

(א) [למן מ.], צ [שבת מ. וש"י], א [למן מ.], ד [עירובין נ: ע"ש], ס [מולין קלה:], א [עירובין סח. לעיל א. אלות פ"ו מ"ג, א] [לעיל א. ע"ש, ח] [ע"י מוספות עירובין סח. ד"ה אמר, ט] [גיטין כה. מת. צ"ק סט: צבורות נב: מ.], י [י גורסין רב אבי עיין בסדר הדורות, ס] עירובין לו: חולין יד: יומא ט"ז, כ"ה: [ב"ב:] [ובקית, ח] [דף לו:] [ויע"ש מוספות יומא נ. ד"ה דברי ומוספות צבורות מת. ד"ה דטלין, ס] [דף יד:].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חז שערב עליו לדרוס מוליכו לדרוס כ"ל ומינה זה נמחק:

מוסף רש"י

הלכה כר' דוסא. דלמר הרי הוא כרגל הרועה (לקמן סח). הלכה כסתם משנה. רבי הוא סודר המשנה וכשראה דברי חסס יצירו צעניו שגאן קמס ולא הוציר אסאמו עליהן כדי שלא יהו שטיה מפני יחד ונרלאן כאילו נשנו מפני המצויס ויעשו כמזמן (דעיר ב). ולו פתחים הרבה. כולם פתוחים או כולם סגורים (דעיר א'). כולם טמאים. כל כלים המומחים צתלל הפתחים מתחת עצי המקרה של פתח טמאים, ואף על פי שאינו מתח הגג המאחיל על המס, שגורו חכמים טומאה על מקום שהוא דקר יצאה הטומאה שסופו לצאת דרך שס, וסאן אין חל יודעים צחיה ויצאונו הלכך כולם טמאים (דעיר א') ופתח שעמדי צלאת צו מיטמא מיד וטומאה ליכא. אלא צלבות טומאה הסי גמירי לה, ואפילו חלונות של טפח על טפח עומאין, דציון דכולן סמומין לא מוכחא מילתא צבי מפיק ליה (שורבין סח). נפתח אחד מהן. לאחר מיתה המס (דעיר א') וחאי צהסא מפיק ליה (שורבין סח). הוא טמא. צין כלים דמעיקרא צין כלים דלצסוף המוצאין לו מנחין, וכולן טהורים. דצבירי הכל מוקמינן לה, דמזרו הכל מכאן ולהנא צכלים המוצאים למזקן חלחי מנחין, קן צמחין, דחאי צהסא דנפתח מפיק ליה (דעיר א'). ארבעה על ארבעה. צקן שעירובו שאלי להוצאת מחוס (דעיר א') פחות מד' על ד' אינו חשוי להציל על השאר (שורבין סח). מצלת על הפתחים כולן. מלגמא כאילו נפתח (דעיר א'). עד שלא ימות המט. דלא נתחא להו טומאה אשאר פתחים, אכל משימות המס צבר נעמאן הכלים ולא אמרינן הוצבר הדבר דמעיקרא נמי דעתיה לאסוף צהאי

פיסתא אלא נתחא להו טומאה, ואפילו כלים הבאין (לגארי פתחים) שס לאחר מתשצה טמאים, דציון דנתחא להו טומאה וזו לא סלקא מינייהו צמתשצה עד דעצדי להו מעשה ממש, דפתח ליה להאי ומהני לטהר את האחרים מכלן ולהצא דקתני לעיל נפתח אחד מהן כו' (שורבין סח). וב"ה אומרים אף משימות המט. דלמרינן יש צריה דמתאמול דעתיה צהאי פיסתא ולא נתחא טומאה לאחרינא ואפילו כלים דקודס מתשצה טורבין (סח) וקס"ד דצצריה פלגינ וצכלס שהיו צהס צין מינה למתשצה, צ"ש סביר לא אמרינן הוצבר דמעיקרא דעתיה להכי הואי ולא ירדה הטומאה לשאר הפתחים, וצ"ה סביר הוצבר, ולמאי דס"ד השתא סבירא לן דנפתח אחד מהס נמי הוו פלגינ צכלים דמעיקרא, וצי תטורבין דקא תני לעיל דצבני הכל צכלס דמכאן ולהנא (דעיר א'). לטהר את הפתחים מכאן ולהלאה. ואפילו צ"ה ליה הוצבר ואין מטהרין אלא כלים דלצסוף דלאחר מתשצה, אכל השאשונים טמאים, וצ"ה שעתמאן אף האחרונים. דקא סביר משצירה מורת טומאה לפתחים לפני מתשצה צמיחת המס שוב אינו עולה מהס אלא על ידי מבעל. כגון נפתח. ונפתחה אחד מהס לא פלגינ מצי (סח). האחרים שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל. ולא אמרינן הוצבר הדבר שזו חלק המגיע לכל אחד, וירושה לא קאמר רתנא דמייסדר, אלא אמרינן חלקו של זה היה ראוי לזה והחציפו והרי הוא צמקת ומחזין ומחליצין ציוצל (ב"ק סח) וחזר ציוצל לתחילתו משום מלות יוצל והדר שקליה דמעיקרא (גיטין כה). ומחזין ומולקין (בבורות כג). אין אדם מוחנן על שני דברים אאחד. להניח שני ערובין אחד למזרח ואחד למערב. שגא אס יוצאו שני חכמים אחד למזרח ואחד למערב, ולומר לאיזה מהן שארצה אלך למחר, לפי שקניית עירוב צין השמשות היא וכסו צורר למחר אותו צירלה לא סמכינן אצריה לומר הוצבר שהעירוב לצד חכס זה קנה שציטה חמש. אלא על חכס

^[1] ע"פ מ"י